

RADOVANOVIĆ, Tatjana, slikarica (Gdinj na Hvaru, 25. I. 1933). Diplomirala na Akademiji u Zagrebu 1964 (M. Stančić). Od 1965. živi u Parizu. Širokim ekspresivnim potezom i prigušenom paletom slika gradove (*Izlomljeni krovovi*, 1968). Važan dio njezina opusa čine crteži *Lica*, izvedeni u rasponu od sumarnih krokija do psiholoških portreta. Samostalno izlagala u Zagrebu (1972, 1981, 1985), Parizu (1973) i Hvaru (1980).

RADULIĆ, Ksenija, povjesničarka umjetnosti i konzervatorica (Zadar, 25. VIII. 1933 — 14. VII. 1975). Diplomirala povijest umjetnosti i povijest u Zagrebu 1958. U Zavodu za zaštitu spomenika u Zadru najprije konzervatorica (od 1960), potom ravnateljica (od 1968. do smrti). Završila u Rimu specijalistički studij za zaštitu graditeljskoga naslijeđa pri ICROM-u. Vodila i nadzirala konzervatorske radove na crkvi Sv. Donata, crkvi Sv. Frane, crkvi Sv. Tome i palači Grisogono u Zadru, crkvi Sv. Križa u Ninu, crkvi Sv. Martina u Pridrazi i Kaštelu u Benkovcu. Na Filozofskome fakultetu u Zadru predavala Uvod u povijest umjetnosti i Zaštitu spomenika.

BIBL.: *Romanički zvonik u Ninu*, Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru, 1964, 4; *Nekoliko mješanih pladnjeva 15–16. stoljeća iz sjeverne Dalmacije*, ibid., 1969, 6; *»Bogorodica na prijestolju« Paola Veneziana u Zadru*, Peristil, 1969–70, 12–13; *»Pranje nogu« Jacobella del Fiore u Zadru*, Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru, 1972, 10; *Komad istočnjačkog tekstila iz jednog relikvijara u Ninu*, Peristil, 1971–72, 14–15; *O nekim problemima zaštite spomenika kulture u regiji Zadra*, Arhitektura, 1975, 154.

LIT.: I. Petricoli, In memoriam (s bibliografijom radova Ksenija Radulić), Zadarska revija, 1975, 4. I. Pet.

RAICICH, Miranda, slikarica (Rijeka, 1897 — Firenca, 2. IV. 1991). Učila na Knirrschule u Münchenu, a poslije kod L. Lloyda i F. Danija u Firenci. Od 1930. u Rijeci djeluje u avangardnoj grupi Gauss–Venucci–Arnold–Antoniazzi i izlaže na revijalnim izložbama. Poslije II. svj. r. sudjelovala na lik. izložbama Talijanske unije u Rijeci i Istri.

LIT.: A. Antoniazzi, Arte e artisti figurativi a Fiume dal 1900. al 1945, Fiume (Padova), 1982, 2, str. 34, 36. R.

RAJANOVIĆ, Vukac, slikar (Dubrovnik, XV. st.). Počeo je učiti zanat kod I. Ognjanovića, a nastavio kod M. Junčića, koji mu je nakon smrti ostavio radionicu i alat; 1454. završio sliku za glavni oltar crkve Domino, koju je započeo Junčić. God. 1460. oslikao je poliptih što ga je izrezbario R. Vukčić, i zajedno s još tri slikara ugovorio izradu zastave za kamenarsku bratovštinu; 1462. u njegovoj je radionici radio mladi slikar Božidar Vlatković. God. 1466. obezdao se da će naslikati veliku oltarnu sliku s četrnaest svetaca na otoku Mljetu, a 1472. spominje se kao mrtav.

LIT.: J. Tadić, Grada. — V. Đurić, Dubrovačka slikarska škola, Beograd 1963. N. B. B.

RAJČEVIĆ, Gabro, slikar (Dobrota u Boki kotorskoj, 5. VI. 1912 — Dubrovnik, 14. X. 1943). Prvu mu je slikarsku poduku, još kao gimnazijalcu u Dubrovniku, dao K. Strajnić. Njegovim zauzimanjem omogućuje mu I. Meštrović upis na Akademiji u Zagrebu (1930). Poslije treće godine R. napušta studij (klasu V. Becića) i vraća se u Dubrovnik. Slika dubrovačke likove i motive, nastojeći pomiriti znanje stečeno na Akademiji sa svojim prvotnim kolorističkim nagnućem. Omiljeni su mu slikari franc. fovisti, a njegov je živi učitelj P. Dobrović. God. 1935. u fovističkoj maniri naslikao je nekoliko portreta (*Crveni portret*, *Portret mladića*, *Dubrovački fakin*). To su djela slikana čistom bojom, energičnim potezom i pastoznim nanosom, koja do danas nisu izgubila svježinu karakterističnu za nadahnutu likovnu improvizaciju. Poslije 1937. njegov potez gubi na žestini, a boja na intenzivnosti. Posljednju utjehu nalazi u slikanju erotičkih motiva i fantazija (*U haremu*, 1943), ali je u tome predsmrtnome erotizmu više sjete negoli žara. Na paleti (bivšega) kolorista nestaje crvena, zelena i žuta boja; upotrebljava samo plavu i sivu. Za života je izlagao u Beogradu (1937, 1940), Zagrebu (1938), Splitu (1938) i Beču (1938). Posmrtno su mu izložbe priređene u Dubrovniku 1954. i 1973.

LIT.: B. Barbić, Gabro Rajčević (katalog), Dubrovnik 1954. — A. Karaman, Gabro Rajčević 1912–1943 (katalog), Dubrovnik 1973. — G. Quien, Gabro Rajčević, ŽU, 1974, 21. — A. Karaman i L. Aleksić, 100 godina moderne umjetnosti u Dubrovniku (katalog), Dubrovnik 1978. I. Ži.

RAJKOVIĆ, Mirjana, keramičarka (Postojna, 4. VII. 1947). Završila Školu primijenjene umjetnosti u Zagrebu 1966. Radi dekorativne panoe u majolici i keramičku plastiku nefigurativnih oblika. Ritmički usklađuje kompaktne i razvedene dijelove mase, prirodne oblike oživljene bojom i djelovanjem svjetlosti (*Svijećnjak s draperijom*, 1978; *Forma s naborima*, 1980; ciklus *Keramike*, 1986–87). Od 1993. radi ciklus *Jabuke*. — Samostalno izlagala u Grožnjanu, Banjoj Luci, Zaprešiću, Zagrebu, Tolminu, Umagu i Grazu. Sudjelovala na svjetskim trijenalima male keramike u Zagrebu 1984, 1987, 1990. i 1993.

LIT.: M. Baričević, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1980. — S. Staničić, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1985. — M. Baričević, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1987. — E. Fišter, Mirjana Rajković (katalog), Zagreb 1992. R.

G. RAJČEVIĆ, *Dubrovački fakin*. Dubrovnik, Umjetnička galerija

RAJKOVIĆ, Zdravko, slikar (Trebinje, 7. X. 1932). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1964 (O. Postružnik). Bio je suradnik Majstorske radionice K. Hegeđušića (1965/66). Zagovornik kritičke i angažirane figuracije alegorijskih i nadrealnih ugodaja. Oko 1970. slika prizore automobilske nesreće; u ciklusima *Hommage à Michelangelo*, *Lavež rata* (1976/77) i *Eksodus* (1991–92) zaokupljen je infernalnim vizijama ljudske patnje. U nizu akvarela *Džepovi*, *Maske* i *Zavežljaji* (poslije 1980) gradi egzistencijalne simbole znatne emocionalne snage. — Samostalno izlagao u Grožnjanu, Zagrebu, Dubrovniku, Banjoj Luci, Zaprešiću, Trebinju, Umagu, White Stoneu i Čakovcu. Bavi se grafičkim oblikovanjem.

M. RAJKOVIĆ, *Forma s naborima*, fajansa